

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Aleny Pavlíčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: [redacted], státní příslušník Ukrajiny
místem pobytu [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Josefem Smutným
sídlem třída Míru 92, Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2017, čj. MV-169147-4/SO-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2017 (dále jen jako „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen jako „ministerstvo“) ze dne 24. 10. 2016, čj. OAM-25225-25/DP-2015 (dále jen jako „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce a nebylo mu uděleno povolení

- k dlouhodobému pobytu dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen jako „zákon o pobytu cizinců“), z důvodu jiné závažné překážky pobytu cizince na území.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.
 3. Žalobce podal dne 3. 8. 2015 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu dle § 45 zákona o pobytu cizinců za účelem podnikání – OSVČ.
 4. Žalobce dosud v ČR pobýval v ČR od 12. 12. 2010 do 11. 12. 2012 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě, kdy měl působit v dané společnosti jako výkonný manažer. Dne 5. 12. 2012 požádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, kdy tato žádost byla nepravomocně zamítnuta dne 22. 1. 2015, jelikož byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území ČR.
 5. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 24. 10. 2016 byla žádost žalobce ze dne 3. 8. 2015 zamítnuta a nebylo mu uděleno povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Ministerstvo vyšlo z protokolu o výsledku žalobce z předchozího řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, sp. zn. OAM-77314/DP-2012, a protokolů o vyjádření účastníka řízení ze dne 11. 10. 2012 a ze dne 22. 1. 2013 z poznatku Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, čj. KRPZ-106232-1/ČJ-2013-150023-POZN, z nichž vzalo za zjištěné, že žalobce nikdy v rámci družstva HOSTSTAV nepodnikal a povolený účel pobytu tak nikdy neplnil, a to již od počátku svého pobytu v ČR, tj. od r. 2006, když sám žalobce uvedl, že po celou dobu pobytu v ČR pracoval jako dělník. Z výsledku žalobce vyplynulo, že funkci statutárního orgánu fakticky nevykonával, nejsou mu známy základní informace o podnikání, neuvědomuje si rozdíly mezi jednotlivými účely pobytu a účel pobytu, který mu byl povolen, není schopen ani obecně vysvětlit ani poskytnout bližší informace o svém působení v dané funkci. Ačkoliv tedy žalobce požádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem a disponuje platným dokladem o plnění účelu pobytu v ČR, ministerstvo dospělo k závěru, že žalobce se dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců, jelikož neplnil účel povoleného pobytu a zneužil jej k výkonu závislé činnosti. Proto ministerstvo uzavřelo, že je zde jiná závažná překážka v pobytu cizince na území ČR a tím existuje důvod, aby nebylo žalobci vydáno nové povolení k dlouhodobému pobytu na území, byť za jiným účelem, a to podnikání – OSVČ. Ministerstvo se rovněž zabývalo přiměřeností tohoto rozhodnutí z hlediska případného dopadu do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, tuto nepřiměřenost však neshledalo, jelikož žalobce nemá na území ČR žádné vazby a jeho příbuzní žijí v zemi původu.
 6. K odvolání žalobce žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Uvedl, že jiná závažná překážka pobytu cizince na území ČR spočívá dle dosavadní praxe správních orgánů i správní judikatury zejména mj. v neplnění účelu povoleného pobytu v minulosti a ve výkonu nelegálního zaměstnání, je tedy vyvolána závažným a nepřijatelným osobním jednáním ze strany cizince. Z provedeného dokazování bylo dostatečně zřejmé, že žalobce neplnil v době platnosti posledního povolení k dlouhodobému pobytu účel pobytu, sám podnikání

popřel a uvedl, že byl zaměstnán, kdy se věnuje manuální práci na stavbách. Jelikož žalobce se v oblasti podnikání vůbec neorientoval a i pracovní povolení za něj vyřizovala jiná osoba, nelze si představit, že by naplňoval účel pobytu podnikání v právnické osobě, toto podnikání tak bylo pouze formální povahy. Žalovaný podotkl, že čas uplynulý od doby podnikání (od 12. 12. 2010 do 11. 12. 2012) do výsledku žalobce provedeného ministerstvem dne 6. 8. 2014 nebyl natolik dlouhý, aby žalobce všechny podstatné okolnosti svého podnikání zapomněl, mj. i název společnosti či základní informace o jejím fungování. Žalovaný tak uzavřel, že žalobce byl pouze formálně veden jako osoba podnikající v právnické osobě, avšak fakticky účel povoleného pobytu neplnil. Žalobce přitom neplnil účel pobytu prokazatelně od prosince 2010 do září 2012, tedy po více jak 20 měsících z doby 24 měsíců, kdy mu byl pobyt povolen, což zakládá existenci jiné závažné překážky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Dále žalovaný uvedl, že zákon sice neukládá ministerstvu posuzovat v tomto případě dopad do soukromého a rodinného života žalobce, ale v prvostupňovém rozhodnutí v tomto směru neshledal na straně ministerstva žádné pochybení.

II. Obsah žaloby

7. Žalobce v prvním žalobním bodu uvedl, že správní orgány založily své závěry výlučně na výpovědích žalobce, které učinil při výsledku dne 6. 8. 2014 ve věci správního řízení o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, o čemž nebylo dosud rozhodnuto, a při výsleších ze dne 11. 10. 2012 a 22. 1. 2013 ve věci řízení o správním vyhoštění, které bylo následně zastaveno. V této projednávané věci však žádný výsledek žalobce proveden nebyl, což je dle žalobce v rozporu se zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „správní řád“), neboť se týkaly věci s jiným předmětem řízení a v době jeden a tři roky před podáním nynější žádosti. Jedná se tak o nepřipustný procesní postup.
8. Dále žalobce namítl, že sice nepopírá, že jako manažer v právnické osobě nikdy nepůsobil, jelikož jeho obživou je manuální práce na stavbách, avšak vzhledem ke svým zkušenostem a autoritě u ostatních určitou manažerskou roli zastával, a to jako vedoucí stavební skupiny. Jeho pobyt mu obstarávaly spřátelené osoby, které mu z neznámých důvodů obstaraly právě tento účel pobytu. Žalobce neznalý práva ČR byl v dobré víře, že může na stavbách v ČR pracovat a také pro právnickou osobu, Družstvo HOSTSTAV, pracoval. Když se chystal podat žádost o prodloužení pobytu, byl upozorněn, že povolený účel pobytu neodpovídá jím vykonávané činnosti, proto požádal dne 5. 12. 2012 o změnu účelu pobytu na zaměstnání, k čemuž obdržel i povolení Úřadu práce ČR. Ani po čtyřech a půl letech však nebylo o této jeho žádosti rozhodnuto. Na tyto okolnosti nebyl brán v předmětném správním řízení zřetel, jelikož to z důvodu absence výsledku nebylo zjišťováno.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a odkázal na obsah napadeného rozhodnutí i spisový materiál.
10. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že postup ministerstva, kdy vycházelo z výsledku žalobce v jiném řízení, není v rozporu se správním řádem, jednalo se shodně o řízení o povolení k dlouhodobému pobytu a v obou řízeních byla jednou z posuzovaných věcí i existence důvodů k zamítnutí žádosti, mj. zda žalobce plnil účel svého pobytu na

území ČR. Rovněž výslech v řízení o správním vyhoštění měl souvislost s tímto řízením, jelikož cizinecká policie v rámci něj zjišťovala, zda žalobce nevykonával na území nelegální zaměstnání. Žalobce přitom nekonkretizoval, jaká ustanovení správního řádu měla být ministerstvem v daném případě porušena.

11. K druhé námitce doplnil, že pokud žalobce neplnil účel pobytu na území ČR, není důvod, aby zde pobýval. Průběh jiného řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání je irelevantní a nemá žádný vliv na skutková zjištění učiněná v projednávané věci.

IV. Jednání soudu

12. Na jednání dne 27. 7. 2020 se žalobce nedostavil, téhož dne před jednáním zaslal zástupce žalobce písemnou omluvu, v níž uvedl, že žalobce pobývá mimo území ČR a zástupce žalobce se vzhledem ke svému vyššímu věku jednání nezúčastní z důvodu situace s nemocí Covid-19 v Praze. Zároveň žalobce odkázal na správní žalobu a navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a jemu přiznána náhrada nákladů řízení. Soud proto jednal dle § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „s. ř. s.“), v nepřítomnosti žalobce, jelikož tato nepřítomnost nebránila řádnému projednání věci.
13. Žalovaný setrval na svém vyjádření k žalobě a odkázal na spisový materiál a vydaná rozhodnutí, pouze doplnil, že z protokolů o výsleších z roku 2011, 2012 a 2014 měly správní orgány skutkový stav za dostatečně zjištěný, nebylo proto nutné provádět další výslechy. Ve správním řízení bylo zjišťováno, zda žalobce plnil účel předchozího povoleného pobytu mezi roky 2010 a 2012, a již z protokolu z roku 2014 je zřejmé, že si žalobce spoustu věcí nepamatoval, mj. i název společnosti, kde měl předmětnou funkci vykonávat. Ve vztahu k přípustnosti výslechů provedených v jiných řízeních žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu správních soudů, v níž bylo řečeno, že takový postup je v souladu s § 50 odst. 1 a § 51 odst. 1 správního řádu a že skutečnost, že výslech byl pořízen v jiném řízení, nezakládá jeho nepoužitelnost jako důkazu. Žalobce tvrdí, že výslechy jsou nepoužitelné jako důkazy, ale zároveň sám připouští, že závěry na základě nich přijaté jsou správné, když v žalobě přiznává, že nevykonával funkci výkonného manažera nebo jednatele ve společnosti, ale jiné činnosti, které měly povahu spíše závislé manuální práce. To, že si žalobce nebyl vědom, jakým pobytovým oprávněním disponuje a jaký byl povolený účel pobytu, není dle žalovaného liberačním důvodem nebo polehčující okolností.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

14. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen jako „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce ve vztahu k přípustnosti použití protokolů o výslechu žalobce v jiných řízeních jako důkazu, tuto námitku však důvodnou neshledal.
16. Dle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti,

podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

17. Dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.
18. Soud souhlasí se žalovaným, že žádné ustanovení správního řádu ani zákona o pobytu cizinců nezapovídá, aby ve správním řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu byly jako důkaz použity protokoly z výslechů žalobce z předchozích řízení, v nichž byly zjišťovány podstatné skutečnosti rozhodné i v projednávané věci. Naopak, § 50 odst. 1 správního řádu sám předpokládá, že podklady pro vydání rozhodnutí mohou být i skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti nebo podklady od jiných správních orgánů.
19. K použitelnosti důkazů (důkazních prostředků) z jiného správního řízení se vyjádřil ve své rozhodovací činnosti opakovaně i Nejvyšší správní soud, kdy v rozsudku ze dne 22. 12. 2016, čj. 5 Azs 133/2016 – 38, uvedl, že „v řízení o povolení k trvalému pobytu je správní orgán oprávněn (a povinen) zjišťovat skutečnosti týkající se dlouhodobého pobytu cizince na území České republiky a účelu takového pobytu. Pokud při výsledku cizince vyplynou najevo skutečnosti relevantní pro zjištění skutkového stavu v jiném řízení vedeném správním orgánem, tedy například to, zda cizinec plní účel, pro který mu byl povolen dlouhodobý pobyt, není důvodu, aby protokol o výsledku nemohl být použit jako podklad a proveden jako důkaz rovněž v takovém dalším řízení.“ V rozsudku ze dne 4. 12. 2014, čj. 1 Azs 195/2014 – 36, pak konstatoval: „Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu v souladu se zákonem, účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně (přiměřeně srov. rozsudek ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009 - 57).“ Ze správního spisu v této věci přitom plyne, že protokoly byly pořízeny v souladu s § 18 správního řádu a § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a řízení o správním vyhoštění, tedy v jiných správních řízeních podle zákona o pobytu cizinců. Uvedené samo o sobě nevylučuje jejich použití v řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem pobytu a nezpůsobuje nezákonnost takového důkazu. Žalobci byly protokoly o výsleších, které byly součástí správního spisu, předloženy v rámci seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 27. 6. 2016 a byl mu dán prostor k vyjádření, čehož ostatně žalobce využil podáním ze dne 27. 7. 2016, doručeným ministerstvu o den později. Všechny požadavky pro to, aby dané důkazy byly použitelné i v předmětném řízení, tedy byly naplněny.
20. Ani časový odstup nemůže být důvodem k tomu, aby zmiňované důkazy nemohly být v předmětném řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu použity, neboť právě

skutečnosti proběhlé v době dřívější, a to neplnění účelu pobytu, jsou rozhodujícími pro posouzení toho, zda je jiná závažná překážka pobytu cizince v ČR dána.

21. Zároveň žádný právní předpis neukládá ministerstvu ani žalovanému, aby provedli výsledek žalobce, pokud z dosavadních podkladů, které si správní orgány obstaraly, zjistily dostatečně skutkový stav. To se v daném případě stalo, neboť z protokolů o provedených výsleších nepochybně vyplynulo, že žalobce nikdy činnost výkonného manažera v právnické osobě nevykonával, v oblasti řízení firem se neorientuje, nemá v tomto žádné znalosti a zejména pracoval po celou dobu na různých stavbách jako dělník, ačkoliv neměl k této činnosti příslušná povolení. Bylo tak dostatečně zjištěno, že žalobce neplnil po nezanedbatelnou dobu účel svého pobytu, a to účast v právnické osobě. Tento skutkový závěr tak ministerstvu i žalovanému postačoval k tomu, aby dovodili existenci jiné závažné překážky pobytu cizince v ČR, a to v souladu s konstantní judikaturou správních soudů (viz v napadeném rozhodnutí citovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, čj. 9 A 66/2010-50, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, čj. 7 Azs 313/2015-35). Správnost daného skutkového závěru ostatně potvrzuje i sám žalobce, když v žalobě uvádí, že jako manažer v právnické osobě nikdy nepůsobil a jeho obživou je manuální práce na stavbách.
22. Soud proto shledal tuto první námitku neopodstatněnou.
23. Co se týče druhé námitky žalobce, ani té nemůže soud přisvědčit. Skutečnosti, které žalobce uvedl v podané žalobě a které dle něj měly být zjištěny již v průběhu správního řízení a mělo k nim být přihlédnuto, jsou z hlediska naplnění podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu nerozhodné. Ani omyl žalobce by v daném případě nemohl být relevantní pro rozhodnutí v předmětném řízení. Zákon o pobytu cizinců takový omyl nezohledňuje a obecně se uplatní zásada, že neznalost práva neomlouvá (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 3 Azs 168/2014- 26). Bylo na žalobci, aby si při žádosti o povolení k pobytu v cizím státě zjistil podmínky, za nichž je takové povolení udělováno, případně aby za tímto účelem vyhledal kvalifikovanou právní pomoc. Ačkoliv tedy může být žalobcova situace z lidského hlediska pochopitelná, z hlediska právního posouzení, tedy optikou zákona o pobytu cizinců, jsou dané skutečnosti, kdy mu spřátelené osoby měly omylem obstarat povolení k pobytu s neodpovídajícím účelem a kdy žalobce po celou dobu pro zmiňované Družstvo HOSTSTAV pracoval, při rozhodování správního orgánu irelevantní, jak správně konstatoval žalovaný. Ministerstvo přitom zohlednilo kritérium, k němuž má správní orgán v daných řízeních podle zákona o pobytu cizinců přihlížet, když zhodnotilo dopady daného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Shledalo, že žalobce v ČR nemá žádné vazby a jeho rodinní příslušníci jsou na Ukrajině. Uzavřelo tedy, že neudělení povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu jiné závažné překážky pobytu cizince na území ČR je přiměřené ve vztahu k dopadům do žalobcova života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud proto ani v tomto případě neshledal námitku žalobce opodstatněnou.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Vzhledem k výše uvedenému tak soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle nějž má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Rozhodl proto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalobce v této věci neměl úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. července 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu